

אחר כך

יש עוד כמה ימים לסבול. אחרי הבחירות יהיה, כמובן, הכל אחרת. פתאום יהיה שלום. פתאום לא יהיו יותר דאגות, רק דימוקראטיה ודימוקראטיה ויציבות. כל אחד יקבל דירה חדשה מעל העמודים במרכז העיר, עם טלפון, מכונית, לכונייה, והמדינה תשלם מיסים לכל אורח החל מגיל 16, במקום 18 עד עתה. עיירות הפיתוח יעברו למרכז העיר, לפי התוכנית ל- פיזור האוכלוסיה, ואת הנגב יפריחו המוני עו- לים מארצות הרווחה, שכבר ארזו את המיוזדות ומחכים רק לאחר הבחירות.

בכל בית יהיה פארק לאומי, בריכה אולימ- פית, פלאג'ה, רשת כבישים רחבה, רמזורים ובית-קברות אוטומאטי. בקומה ראשונה תהיה אוניברסיטה למבוגרים, אקדמיה למוסיקה, מכון לציון ומוזיאון זואולוגי, לביעור האנאלפבתיות עד לחיסולה המוחלט. ננטשו הצעדים הראשונים לפתיחת מכון טכנולוגי גבוה על הגג.

הניקיון ישרור בכל. מול כל בית יוצב בית- שימוש ציבורי נוצץ מניקיון. במסעדות ובתי- הקפה יגישו רק אוכל נקי, מגוון ומעומלן. כל משפחה מרובת-ילדים תקבל איצטדיון, גן-חיות, תיזמורת, מקהלה, תיאטרון דרמאטי, פלאנטריום, בית-כנסת בלי כפייה דתית ובית-סוהר.

קבצנים לא יבקשו יותר נדבות ברחובות. יפ- תחו להם משרדים מיוחדים. האוויר יהיה רווי בושם יקר, והדממה תופרע רק מקול מצהלות ילדים עליונים בין ארבע לחמש אחרי-הצהריים. לא יהיו פקקי-תנועה. כלי-הרכב יתעופפו ב- אוויר. נחתמו כבר חושים עם חברה צרפתית. כמו כן ישופר הנוף, כל חלון ישקיף על נוף ירקרק ורענן, כי כל הבתים ועמודי החשמל יהיו צבועים בצבע ירוק, שלא ירד בגשם. לאחר שתסתיים במלואה בניית הארץ ועריה, יתחילו גם בהכנת תוכנית-אב, יהיה מיוג גלויות ונישואי תערובת: גבר יתחתן עם אשה, ואשה תתחתן עם גבר.

כל זה יהיה כמובן רק אחרי הבחירות. עננה קלה-קלה העיבה את אושרנו המושלם. האם אחרי הבחירות לא יהיה לנו יותר מדי טוב? האם לא מסוכן? האם מותר לכפות בבת אחת שפע כזה של אושר על אזרחים חסרי-ניסיון? האם הגשמת המצעים האלה לא תגרום לנו למשברים נפשיים?

ראשי כל המפלגות הרגיעו אותנו מיד ב- חיוך מעודד: "אנחנו מכירים את הבעיה. יש לנו ניסיון רב בזה. אנחנו נבצע את המצעים כך, ששום אזרח לא ירגיש שאנחנו מבצעים מצעים. אנחנו מב- טיחים שלא יהיה שום שינוי."

חזרנו מאושרים הביתה. בדרך חשבנו שחבל מאוד, שהדורות הבאים אינם יכולים להיות עכשיו כאן, ולראות את כל הדברים הנפלאים שאנחנו עושים בכסף שלהם.

איך לבער את הפשע

גנבים רבים שקלו בימים אלה את האפשרות להכריז על השביתה הארצית שלהם, לפני ה- בחירות או אחריהן. בפגישה עם ראש האיגוד המקצועי, מר י. משל, טענה המזכירות שבתנאים של היום, אי- אפשר להמשיך להיות גנב, אלא אם הגנב הוא באמת פטריוט. תנאי-העבודה שלהם ירודים ו- מיושנים, הציוד אינו מתאים, וכן אינה ניתנת לגנבים אפשרות להשתלמות. "בגלל זה שובתים?" כעס ראש האיגוד ה-

מקצועי. "אני רואה בשביתה שלכם משום ניס- יון לחבל בבחירות!" "זה לא בגלל זה" אמרו הגנבים. "זה בגלל וינוגרד, עוזר פרקליט המחוז, שרוצה להרע את תנאי-העבודה ולחייב אותנו להחזיר את הרכוש הגנוב לבעליו. זה בניגוד לחוק!" "תראו", התהנן ראש האיגוד המקצועי ה- מיואש, "אם כל אחד יתנגד ליעול, לא יהיה לדבר סוף. חשבתי שדווקא אתם תבינו אותי." בסוף הם הגיעו לפשרה. הגנבים קיבלו רשות להכריז, עוד לפני הבחירות, על שביתה-האטה ללילה אחד, עם הבטחה לא לגרום להפרעות בסדרי-החיים. רק אחרי הבחירות תפרוץ השב- תה הפראית שלהם. אנשים רבים ודאי התפלאו מדוע אתמול לא גנבו להם כלום. אתמול קיימו הגנבים את שביתה-ההאטה שלהם.

אדון יצחק וינוגרד, העוזר הראשי לפרקליט המחוז, לא ישן כל הלילה. עיניו היו נעוצות בדלת.

הוא קיבל מיכתב-איום. "אדון ניכבד", היה כתוב על הגלויה, "מאיפה אתה הושב כך יחזירו הפורצים והגנבים ב- מדינת-ישראל את הכסף שגנבו? אין להם אגורה אחת על הנשמה, וכולם מופיעים בלי עורך-דין, מחוסר כסף, סחורות ששוות אולי עשרים אלף לירות, הם מוכרים בפרוטות ל- פסרים (קוני רכוש-גנוב). כשהם צריכים להש- תחרר מן הכלא, הם רואים פתאום שאין להם אפילו זוג-מכנסיים, טיפשי!" חתום: צבי.

אדון וינוגרד נראה איום, כשהוא הגיע ל- מחרת למשרד-המשפטים. הוא ניראה כמו רמ- זור. פנים ירוקות ועיניים אדומות. על השולחן הוא מצא שלושה מכתבים חדשים. אשתו טלפנה כעבור שעה. "אתה עוד חי?" היא שאלה בחדרה.

"לא!" הוא ענה בכעס, וטרק את השפופרת. עשרים שנה היא מזכירה לו כל בוקר שיש לו אשה ושני ילדים, ולכן יש להתייחס בחביבות אל ה- פושעים.

אבל איך אני יכול ל- התייחס בחביבות אל הפוש- עים? "הוא שאל אותי ב- כאב, עוד באותו יום בהד- רו, במשרד-המשפטים, "הי- לא אני מייצג את המדינה! מחובתי לבער את הפשע!" הוא סיפר לי איך הוא נהיה איש ציבור, זו היתה דרך ארוכה מאוד, אבל מעניין שאמו הרגישה ביעודו כבר בהיותו בן חודש.

"אני אומרת לך שהוא יהיה פעם ראש- ממשלה", היא היתה אומרת לבעלה הירושלמי. "רואים לפי השיניים." "אבל אין לו שיניים!" התפלא הבעל. "הווי!" אמרה האם.

הוא ייצג תמיד את הצדק. במיוחד בצבא. הוא היה מדיין ספורט. "שיחקתי בנבחרת ה- כדורגל, נזכר הפרקליט בגעגועים, "אך ידעתי שאני מתכוון להיות עורך-דין, ולכן למדתי גם ג'ודו, התגוננות, התקפה, בוקס, היאבקות. יש לי 10 מדליות. יום-יום הייתי קם בחמש ב- בוקר בחורף, והולך להתרחץ בים. כשהייתי ילד הייתי רזה וחולני. אבל היום..." הוא עשה לי שריר בזרוע, ושלף תמונה בבגדיים. "ראית פעם פרקליט-מחוז עם שרירים כאלה?" "לא", הודיית.

"גם אני לא", הוא אמר. שרה-המשפטים חיפשה הרבה זמן פרקליט כזה. גם שרירים, גם דיפלומה - אין הרבה כאלה. באותה תקופה התארגנו הגנבים והפורצים מחדש. הם ביצעו פעולות מזהירות. שר-המש- פטים פקד על עובדיו לחקור בחשאי מדוע יש גנבים בישראל. וינוגרד נרתם למשימה.

"מדוע אתה פורץ קופות?" רעם הפרקליט על גנב ידוע בבית-המשפט. "יש לזה סיבה אחת! יש שם כסף" ענה הגנב.

יום אחד הוא שאל גנב מתחיל: "אתה טוען שאתה לא גנב. אבל מדוע לקחת מהבית טבעת ששוותה 10,000 לירות?" "הייתי רעב, לא אכלתי ארוחת-ערב."

הוא שלח את כולם לבית-הסוהר. הגנבים חשבו שהוא שונא אותם והתחילו לשנוא אותו. בדלת, לפני שהיו מוציאים אותו מבית-המשפט לבית-הסוהר, היה כל גנב מפנה את ראשו ל- עבר התובע ומסנן: "תודה רבה לך, אדון וינו- גראד. אני עוד אבקר אותך פעם!"

"בסדר, אבל תעשה זאת במשך היום, בבק- שה", היה משיב התובע בצניעות.

אבל הוא לא שנא את הגנבים. הוא פשוט שנא אי-צדק. אין הרבה אנשים כאלה היום. "לא יזיק לך לשבת קצת בבית-הסוהר", היה הגנב המצוי שומע אותו אומר. "אולי תתחרט על מעשיך!"

הגנב היה בדרך כלל משיב את סיסמת ה- איגוד הידועה: "אני כבר עכשיו מתחרט. ב- פעם הבאה אני לא אצא לעבודה בלי כפפות." הגנבים שנאו כל-כך את וינוגרד, עד שהת- חילו לגנוב רק כדי להרגיז אותו. שום עונש לא עזר להם. שר-המשפטים אפילו רמו ל- פרקליטות שיש הרבה גנבים במחוז לאחרונה, יש לציין שהתובע וינוגרד התפוצץ אז מ- כעס. ימים רבים הוא לא אכל ולא שתה, וחשב איך לבער את הגנבים.

זה היה בחמש אחרי הצהריים. הוא היה לבדו בכל משרד-המשפטים הגדול. קרני השמש ה- אחרונות פוזזו בעליונות בשיער-המיברשת שלו. פתאום הוא קפץ וצעק: "מצאתי! מצאתי!" הוא דילג על המדרגות ועף לביתו של פרקליט המחוז, מר אליעזר לייבסון.

"מצאתי דרך איך לחסל את כל הגנבים", הוא הצליח לספר לו בהתרגשות. "אם נכריח אותם לשלם את הגניבה, הם לא יגנבו יותר." "אני מצטער מאוד", השיב לגמרי בשקט ה- בוס, "מישהו מצא זאת לפניך". הוא ניגש ל- ספרייה, פתח את פקודת החוק הפלילי לתיקון דרכי עונשים, ושם היה כתוב: "הורשע אדם, רשאי בית-המשפט לחייבו לשלם לאדם שניזוק סכום שלא יעלה על 1500 ל"י."

וינוגרד לא נעלב, כי העיקר בשבילו היה ניצחון הצדק. למחרת הביא את ספר-החוקים לבית-המשפט וביקש מהשופט לחייב את הגנב בתשלום הגניבה. השופט סירב. "מה קרה?" שאלתי.

"השופטים חושבים שזה יגביר את הפשע", גאנח הפרקליט בעצב. "נניח שגונבים לבעל קיוסק סחורה ב-200 לירות. הגנב כידוע מוכר את הסחורה ב-50 לירות ונתפס. בבית-המשפט מודיע בעל הקיוסק שהסחורה שלו שווה 1000 לירות. אי-אפשר להוכיח שזה לא נכון. אם ה- שופט יטיל על הגנב לשלם 1000 לירות ל- קיוסקאי, כל הקיוסקאים ישאירו את הדלתות פתוחות בלילה וכל הגנבים יגנבו."

כל אותו שבוע חשב התובע ביגון, כי אומנם הפשע משתלם ותמיד ישארו גנבים בעולם. למחרת בא קיוסקאי חדש למשטרה והודיע ש- גנבו לו את הרדיו. הוא הביא קבלה מהחנות שבה קנה את הרדיו.

"או", אמר השופט לווינוגרד, "לקבלות אני מאמין!" וחייב את הגנב לשלם את הרדיו ל- קיוסקאי. סוף-סוף ניצח הצדק, חשב וינוגרד. "גנב! גנב!" צעקו כל הגנבים שישבו ב- אולם לעבר וינוגרד, "אתה דוחף אותנו לזר- עות הפשע! איך אתה חושב שנתזיר את הכסף אחרי שנצא מבית-הסוהר? נלך לגנוב?!" וינוגרד ברח הביתה והגיע למסקנה שהצדק לא תמיד צודק.

ביום הרביעי הבא, יום אחרי הבחירות, תיע- רך שביתה-הגנבים הארצית. מי שיפר את ה- שביתה יקבל מכות-רצח. משלחת גנבים ב- ליוויית ילדים ומזרונים, תצא לירושלים באוטו- בוס אגד ותכריז על שביתה-רעב לפני בניני הסוכנות. את האוטובוס, המיזרונים והילדים יגנבו יום קודם. וינוגרד מתחבא בבית. אשתו אומרת שהוא מצונן.

סוף פסוק

מדוע כל כך הרבה אנשים משתגעים להיות חברי-כנסת? לח"כ יש המון צרות. הוא קם לדבר, אינו אומר כלום, איש אינו מקשיב לו, ואחר-כך הכל מתנגדים לו.

וינוגרד